

HÉT ABLAK VILÁGÍT — Húsz éves a ... népfőiskola Zsombón

A nyolcvanas évek derekáig nem sokat tudtam Zsombóról, legfeljebb annyit, hogy gyorsan fejlődő község Szeged közelében, amelynek a kellős közepében van egy „ősláp”. Az utóbbi közelebről megismerve csupán barátságos erdőcskének bizonyult, s kapcsolatomban Zsombóval aligha vált volna szorosabbá, ha feleségem nem lett volna Horváth Dezső párjának diáktársa, s asszonyaink évfolyamtalálkozóján 1987-ben nem beszélgettünk volna egy jóízűt a világ állásáról és haladásáról.. Gondolom, ezzel a beszélgetéssel kezdődött az a felvételi vizsga, amelynek eredményeképpen felvételt nyertem a Wesselényi Népfőiskola tanári karába, ahol azóta is szolgálok.

Nehezebb itt a dolgom, mint a Szegedi Tudományegyetemen. Ott az algebra professzoraként olyan dolgokról tartok előadásokat, amelyek egyrészt évek vagy évtizedek óta a fejemben vannak, másrészt diákjaimnak életük során hasznára válnak. A zsombói estéken viszont matematikán kívül sok olyan tárgykörrel beszéltem, amelynek nem vagyok mestere, csak sokat olvastam és gondolkodtam felőle, s ismereteim rendezésére kitűnő alkalmat adott a népfőiskolai előadás. Hallgatóim sem a haszon reményében jöttek az órákra, hiszen ezeken, mi tagadás, gyakran nem annyira hasznos, mint inkább érdekes témák szerepeltek. Ilyen volt a csillagászat, a számoló- és számítógépek, a játékok, az időszámítás, az írás története, a Kilimandzsáró, a számmisztika, meg a bal és a jobb (de nem ám a politikában, hanem az életben, meg a fizikában!) Mindezeket túl még olyan kemény tudományokhoz is eljutottunk, mint a kozmogónia, amely arra próbál választ adni, hogyan alakult ki a világ, amelyben élünk, meg a relativitáselmélet, amelynek ismertetése igazi próbatétel minden tanár számára, de nagy öröm is, ha egy közbeszólásból kiderül, hogy a tanári igyekezet nem volt hiábavaló. Ahogyan ez velem történt, amikor Kaszás Imre hallgatóm észrevette, hogy a táblára rajzolt űrhajó nem jó irányban áll...

Végül arról is meg kell emlékezni, hogy mindig nagy élményem a népfőiskolai évvégi díszvacsora. Az egyetemen ez a hajdani szép szokás már régen kiment a divatból. Jó tudni, hogy minden évben van egy alkalom, amikor jó vacsora után, jó borocska mellett, jó társaságban eldalolhatjuk a magyar népdalkincs javát meg a régi katonanótákat!